

kunne ydes den værnepligtige og hans familie, alene sigte på genindkaldte. I 1945 ligestillede man de første gang indkaldte med de genindkaldte og gav også personer, som melder sig til frivillig tjeneste, samme adgang til hjælp.

Denne ændring skyldtes de store indkaldelser i 1945, hvor ældre mandskab i vidt omfang indkaldtes første gang, og hvor der herskede et stort behov for frivillige befalingsmænd.

Allerede under de indkaldelser, der fandt sted i den sidste del af 1945, blev der i højere grad tale om unge, der havde kunnet forudse deres indkaldelse som nært forestående, og da man i begyndelsen af 1946 mente, at man var igennem den ekstraordinære situation efter krigen, udsendte ministeriet den 22. marts 1946 et cirkulære, hvori det understregedes, at der fremtidig måtte vises nogen varsomhed ved ordinære indkaldelser til den første uddannelse, navnlig hvor denne sker til normal tid. Hovedsynspunktet skulle dog fremdeles være, at indgrebet i de værnepligtiges og deres familiers sædvanlige tilværelse under militærtjenesten skulle blive så lidt føleligt som muligt.

På baggrund af indførelsen af den 18 måneders tjenestetid blev der den 27. februar 1952 på forsvarsministeriets foranledning nedsat et udvalg af forsvarets velfærdstjeneste (Folk og Værn) bl. a. med den opgave at overveje problemerne i forbindelse med forsorgslovens § 281 og den praksis, der er omtalt ovenfor. Dette udvalg har den 9. oktober 1953 afgivet en betænkning til forsvarsministeriet og har heri stillet en række forslag om ændringer i § 281 og i den hidtidige praksis.

Udvalgets forslag om ændringer i § 281 går navnlig ud på at åbne adgang for at yde hjælp i indtil 6 uger efter hjemsendelsen og for at yde hjælp til den værnepligtiges familie, selvom denne opholder sig i udlandet. Desuden stilles der forslag om at give bestemmelsen en sådan formulering, at den giver klart udtryk for de foran nævnte begrænsninger.

Udvalget fremhævede endvidere, at der gennem mere detaljerede retningslinier for hjælpens ydelse burde tilvejebringes en mere ensartet praktisering af ordningen i de forskellige kommuner end den, der hidtil havde fundet sted.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *socialministeren*, at han var enig med udvalget i dets betragtninger, og at det var hans agt efter lovforslagets gennemførelse at udsende et nyt cirkulære med en samlet fremstilling af ministeriets praksis og med en anmodning til kommunerne om at administrere efter synspunkter, der svarede til de i udvalgsbetænkningen anførte.

Lovforslaget fik ved 1. behandling i folketinget en velvillig modtagelse af partiernes ordførere.